

Sygn. akt III AUa 2058/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maria Pietkun
Sędziowie:	SSA Irena Różańska-Dorosz (spr.) SSA Ireneusz Lejczak
Protokolant:	Magdalena Krucka

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2014 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku R. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

przy udziale zainteresowanego (...) S.A. z siedzibą w T.

o ubezpieczenie społeczne

na skutek apelacji R. Z.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

z dnia 10 lipca 2013 r. sygn. akt IX U 361/13

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z 23 kwietnia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił wszczęcia postępowania dotyczącego ponownego ustalenia prawa wnioskodawcy R. Z. do podlegania ubezpieczeniom emerytalno – rentowym w okresie od 1 kwietnia 2006 r. do 11 marca 2008 r. z tytułu zatrudnienia w spółce (...) w K., rozstrzygniętego prawomocną decyzją odmowną z dnia 1 czerwca 2010 r.

Wyrokiem z 10 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił odwołanie wnioskodawcy od ww. decyzji. Rozpoznanie sprawy odbyło się z zainteresowaną spółką (...) S.A. w T. i (...) Sp. z o.o. w K..

Powyższe rozstrzygnięcie oparto na następujących ustaleniach faktycznych:

(...) S.A. w T. zarejestrowana została 27 marca 2001 r. Spółka ma bogaty przedmiot działalności z zakresu obrotu nieruchomościami i prowadzenia robót budowlanych oraz pośrednictwa finansowego. Od dnia 21 marca 2003 r. zarejestrowała też działalność pomocniczą związaną z ubezpieczeniami i funduszami emerytalno - rentowymi. Od 9 grudnia 2009 r. w dziale 4. KRS spółki wpisano 12 pozycji zaległości: 8 długów względem ZUS i 4 podatkowe. Postanowieniem sądowym z dnia 9 marca 2010 r., X GU 189/09/11 zabezpieczono majątek spółki w postępowaniu w przedmiocie ogłoszenia jej upadłości. Od dnia 8 listopada 2010 r. kuratorem spółki został R. A..

Według odpisu pełnego KRS, aktualnego na 14 maja 2013 r., (...) Sp. z o.o. zawiązano aktem notarialnym z dnia 17 sierpnia 2004 r. Do KRS wpisano ją 10 września 2004 r. Przedmiotem działalności spółki jest budownictwo, handel, reklama, obrót nieruchomościami, pośrednictwo finansowe i działalność pomocnicza związana z ubezpieczeniami i funduszami emerytalno - rentowymi.

Spółka (...) nie odbiera żadnej korespondencji sądowej kierowanej do niej na adres rejestrowy. Poczta konsekwentnie relacjonuje, że adresat się wyprowadził.

W dniu 1 kwietnia 2006 r., na czas nieokreślony, nieustalona osoba, podpisana nieczytelnie na pieczęci firmowej spółki (...) w K., zawarła z wnioskodawcą we W. umowę o pracę nakładczą. Praca polegać miała na przygotowaniu, kopertowaniu, adresowaniu i wysyłce materiałów reklamowych dostarczonych przez nakładcę. Wnioskodawca oświadczył w niej, że ta praca nie stanowi jego wyłącznego ani głównego źródła utrzymania. Minimalną miesięczną ilość kompletów reklamowych określono na 145, za każdy komplet wnioskodawca otrzymać miał wynagrodzenie w kwocie 3,50 zł brutto, czyli miesięczne wynagrodzenie miało wynieść minimum 507,50 zł. Wykonawca mógł zgodzić się na wykonywanie pracy w większym zakresie. Niewykonanie umówionej ilości pracy nie powodowało rozwiązania zawartej umowy po myśli § 6 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31.12.1975 r. w sprawie uprawnień pracowniczych osób wykonujących pracę nakładczą, które to Rozporządzenie - zgodnie z § 6 umowy stron - decydowało w sprawach w umowie nieuregulowanych.

Rozliczeniem wykonawcy z wykonanej pracy miały być comiesięczne raporty sporządzane do końca miesiąca.

Regulamin pracy nakładczej miał za podstawę § 31 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31.12.1975 r. w sprawie uprawnień pracowniczych osób wykonujących pracę nakładczą powoływał się także na szereg wymienionych w nim przepisów k.p. i ogólnie k.c.

W kwietniu 2006 r. wnioskodawca wykonał 8 pakietów reklamowych, w styczniu 2007 r. -także 8. Innych raportów nie złożył do akt. Wynika stąd, że wnioskodawca dwukrotnie wykonał zaledwie 8, zamiast umówionych 145 pakietów reklamowych.

Tyle materiałów miesięcznie dostarczył mu nakładca do skompletowania i rozesłania, choć wnioskodawca spodziewał się większej ilości. Wynagrodzenie wnioskodawcy wynosiło zatem 28 zł/miesiąc. Na rozprawie wykonawca podał informacyjnie, że pracę nakładczą wykonywał stale, bez urlopów, bez planów urlopowych i złożył tyle raportów, ile miesięcy przepracował. W żadnych aktach, w żadnym procesie, czy też w postępowaniu przed ZUS nie zostały złożone inne raporty, niż te w niniejszych aktach.

Za okres: od 1 stycznia do 31 grudnia 2006 r. nie nakładca z umowy, tylko (...) S.A. w T., jako płatnik podatku wnioskodawcy, informował deklaracją PIT 11, że przychód wnioskodawcy wyniósł 1.320 zł, a zaliczka na podatek 80 zł.

PIT 11 za 2007 r. wypełnił płatnik (...) spółka z o.o. w K., potwierdzając nieopodatkowany przychód wnioskodawcy w kwocie 336 zł.

Za rok 2008 r. nie nakładca z umowy, tylko (...) S.A. w T., jako płatnik podatku wnioskodawcy, informował deklaracją PIT 11, że nieopodatkowany przychód wnioskodawcy wyniósł 140 zł.

W dniu 6 czerwca 2008 r. (...) S.A. w T. wystawiła wnioskodawcy świadectwo pracy stwierdzając, że wykonywał on pracę nakładczą w okresie: od 1 kwietnia 2006 r. do 12 marca 2008 r. na rzecz spółki (...), a w okresie: od 13 marca do 31 maja 2008 r. na rzecz spółki (...).

Prokuratura Rejonowa w Katowicach - wobec braku znamion czynu zabronionego - umorzyła dochodzenie w sprawie uporczywego nieodprowadzania składek ubezpieczeniowych przez nakładców wnioskodawcy.

Na okres od lutego do 31 sierpnia 2006 r. spółka (...) ubezpieczyła wnioskodawcę w zakresie NNW, a od 1 września 2007 r. takie ubezpieczenia wszystkim wykonawcom (...) proponowała spółka (...).

Pismami z 15 lutego 2007 r. i 21 maja 2008 r. spółka (...) wzywała wnioskodawcę do złożenia raportów wykonania pracy nakładczej, bowiem nie mogła dokonać rozliczeń z ZUS.

Pismem z 20 marca 2008 r. (...) S.A. zawiadomiła wykonawców pracy nakładczej, że wstępuje z dniem 12 marca 2008 r. w miejsce nakładcy (...) spółki z o.o. do umów, a umowy te nie tracą ważności.

Od 31 grudnia 1998 r. wnioskodawca prowadził własną działalność gospodarczą pod nazwą (...) w S. w branży handlowo - usługowej. Był także przedstawicielem firmy (...), zajmującej się dystrybucją ziół. Z tej działalności uzyskiwał dochód miesięczny w wysokości ok. 2000 zł miesięcznie. Prowadził ją do 2010 r.

Nieoznaczony płatnik składek z tytułu umowy o pracę nakładczą, jako podstawę wymiaru składek wnioskodawcy za okres od kwietnia 2006 r. do grudnia 2006 r. deklarował kwoty od 4,43 zł do 32,43 zł miesięcznie, a od stycznia 2007 r. do marca 2008 r. - jednakowo 28 zł miesięcznie.

Druk zgłoszeniowy ZUS ZUA dotyczący wnioskodawcy został złożony 28 kwietnia 2006 r. Składek nie odprowadzono.

Decyzją z 1 czerwca 2010 r. organ rentowy stwierdził, że w okresie: 1 kwietnia 2006 r. - 11 marca 2008 r. wnioskodawca nie podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę nakładczą, zawartej z płatnikiem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K..

W toku postępowania poprzedzającego wydanie tej decyzji prawidłowo zawiadomiono wnioskodawcę i nakładcę o toczącym się postępowaniu i możliwości w nim udziału.

Wyrokiem z dnia 18 października 2010 r., IX U 903/10, przy udziale zainteresowanej (...) S.A. (następcy prawnego (...) spółki z o.o.) tut. Sąd prawomocnie oddalił odwołanie wnioskodawcy od tej decyzji, bowiem wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2011 r., III AUa 142/11, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił apelację wnioskodawcy jako bezzasadną. Sąd II instancji przeprowadził postępowanie z udziałem (...) S.A. jako następcy prawnego (...) spółki z o.o.

Postanowieniem tut. Sądu z dnia 27 stycznia 2012 r., IX U 2247/11, prawomocnie odrzucono wniosek wnioskodawcy o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tut. Sądu z dnia 18 października 2010 r., IX U 903/10, z powodu braku ustawowych podstaw do wznowienia postępowania. Również to postępowanie toczyło się z udziałem zainteresowanej (...) S.A. Postanowieniem z dnia 12 czerwca 2012 r., III AUz 119/12 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił zażalenie wnioskodawcy.

Materiał złożony w niniejszej sprawie zarówno przy wniosku skierowanym do ZUS (wielokrotnie), jak i do akt sądowych nie różni się od tego, który prezentowany był w poprzednich procesach sądowych i poprzednich postępowaniach administracyjnych.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy, powołując się na art. 83 a ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych wskazał, że w tym procesie nie zostały złożone żadne nowe dowody, czy ujawnione okoliczności, istniejące przed wydaniem decyzji, które miałyby wpływ na prawo lub zobowiązanie określone już prawomocną i dwukrotnie badaną przez Sądy decyzją organu rentowego z dnia 1 czerwca 2010 r. Sąd ten podkreślił, że organowi rentowemu dokładnie znane były - zarówno w dacie obecnie skarżonej decyzji, jak i tej prawomocnej -

umowa o pracę nakładczą z jej regulaminem, stale te same dwa raporty z wykonanej pracy nakładczej, formularze PIT - 11 starannie potwierdzające, iż umowa o pracę nakładczą nie była wykonywana zgodnie z jej treścią, a wynagrodzenie wnioskodawcy nie uprawniało go do objęcia ubezpieczeniami.

Sąd wskazał także, że pozostałe, przedłożone w sprawie przez wnioskodawcę dowody, w postaci certyfikatu do udzielenia pomocy prawnej, regulaminu Centrum Wymiany Informacji Gospodarczej wraz z kopią blankietowej umowy zlecenia, postanowienia Prokuratury Rejonowej K. - (...)w K., potwierdzenie przystąpienia do Grupowego Ubezpieczenia Następstw Nieszczęśliwych Wypadków w Ramach POLISY (...) Nr (...) z dnia 31.08.2005 r., korespondencji (...) S.A., czy (...) sp. z o.o. nie mają także waloru „nowości”, ani wpływu na rozstrzygnięcie o istnieniu prawa wnioskodawcy do podlegania ubezpieczeniom społecznym, a zwłaszcza nie stanowią podstawy do ponownego rozpoznania sprawy w oparciu o przepis art. 83 a ustawy systemowej.

Apelację od ww. wyroku złożył R. Z., stwierdzając, że orzeczenie jest rażąco niesprawiedliwe. Ubezpieczony wskazywał na błędną interpretację prawa materialnego, dokonaną przez Sąd I instancji, przy czym nie podał, o jaki konkretnie przepis mu chodzi. Apelujący zarzucił też rażącą wadliwość przeprowadzonego przez ten Sąd postępowania i naruszenie przepisów postępowania procesowego, tj. art. 227 i art. 232 k.p.c., przejawiające się świadomym i celowym nie przeprowadzeniem przez Sąd Okręgowy wnikliwego i rzetelnego przewodu dowodowego zmierzającego do ustalenia wszystkich istotnych dla sprawy faktów oraz okoliczności, mających dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy istotne znaczenie, w przedmiocie stwierdzenia nie podlegania przez skarżącego obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu z tytułu wykonywania umowy o pracę nakładczą oraz art. 233 k.p.c. przez rażące przekroczenie swobodnej oceny dowodów i dowolną ich ocenę, a także art. 328 § 2 k.p.c. przez nie spełnienie ustawowych wymagań co do uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Dodatkowo apelujący wniósł o dopuszczenie dowodu z dokumentów na okoliczność ich treści, tj. wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 19 grudnia 2012 r., sygn. akt III AUa 1313/12 oraz wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2012 r., sygn., akt I UK 247/12.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest bezzasadna.

Wbrew pogładowi skarżącego Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń w zakresie stanu faktycznego sprawy, jak też zastosował właściwe przepisy prawne.

W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, że w sprawie R. Z. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C., w dniu 1 czerwca 2010 r. wydał decyzję, którą to organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca nie podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę nakładczą zawartą z płatnikiem składek spółką (...) Sp. z o.o. Co istotne decyzja ta stała się prawomocna na skutek oddalenia przez Sąd Okręgowy odwołania ubezpieczonego, a następnie oddalenia apelacji wnioskodawcy przez Sąd Apelacyjny w wyroku z 14 kwietnia 2011 r. Ważne jest także, że R. Z. nieskutecznie próbował wzruszyć ww. postępowanie, wnosząc skargę o wznowienie postępowania, która została ostatecznie odrzucona.

W obecnej sprawie przedmiotem rozpoznania była prawidłowość decyzji organu rentowego z 23 kwietnia 2013 r., którą to odmówiono R. Z. wszczęcia postępowania dotyczącego ponownego ustalenia prawa do podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z tytułu zatrudnienia wnioskodawcy w okresie od 1 kwietnia 2006 r. do 11 marca 2008 r. u płatnika składek (...) sp. z o.o.

Słusznie wskazują zarówno organ rentowy, jak i Sąd I instancji, że żądanie R. Z. dotyczyło kwestii rozstrzygniętej już prawomocną decyzją z dnia 1 czerwca 2010 r., którą w istocie wyłączono wnioskodawcę z ubezpieczeń. W tej

sytuacji jedyną możliwością ponownego orzekania w tej sprawie byłoby przedstawienie przez ubezpieczonego nowych dowodów lub ujawnienia takich okoliczności, istniejących przed wydaniem prawomocnej decyzji, które miałyby wpływ na prawo lub zobowiązanie (art. 83a ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, Dz.U.2013.1442 j.t. ze zm.).

Jak prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy R. Z. nie przedstawił w sprawie jakichkolwiek dowodów, jak też nie powołał się na takie okoliczności, które uzasadniałyby ponowną i odmienną ocenę stanu faktycznego sprawy, niż ta, która wynika już z prawomocnych ustaleń. Wbrew przekonaniu apelującego wszelkie podnoszone przez niego kwestie, jak i przedstawione obecnie dokumenty, nie mają charakteru nowości w rozumieniu ww. przepisu ustawy, a tym bardziej nie mają one żadnego wpływu na ostateczne ustalenie o niepodleganiu przez wnioskodawcę ubezpieczeniom z tytułu pracy nakładczej, co zresztą właściwie przedstawił Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Natomiast apelacja R. Z. nie dość, że zmierza do wzruszenia prawomocnych orzeczeń sądowych zapadłych w sprawie, to dodatkowo sprowadza się w zasadzie tylko i wyłącznie do polemiki z niewadliwymi ustaleniami Sądu, jak i dokonaną przez ten organ prawidłową oceną prawną zaistniałych faktów.

Z ww. względów Sąd Apelacyjny, uznając apelację wnioskodawcy za bezzasadną, oddalił ją na podstawie art. 385 k.p.c.

R.S.